

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ

БРЮЙ 8.

ЦАРИГРАДЪ.

ЮНІЯ, 1865.

МЫСЛИ-ТЪ НЕ ПРОПАДАТЪ.

Всички-тъ издирания за своетва-та на чедовѣтскій-тъ умъ утвърждаватъ ни въ това мнѣніе че нищо отъ онова което сме помислили нѣма да ся загуби; или съ други думы да речешъ, *нищо не ся забравя*. Нѣкои нѣща които сме знаели а сега не можемъ да ги докараме на умъ-тъ си, казвами че сме ги забравили, но по-слѣ, тѣзи нѣща отъ самосебе си дохождатъ на умъ-тъ ни и така показватъ че не ся бымы забравени.

Единъ примѣръ на това станъ: прѣди нѣколко години когато потѣнъ голѣмый-тъ параходъ «Централъ Америкъ» съ толкови пассажиры. Единъ отъ злочесты-тъ пассажиры слѣдъ потѣпяніе-то на параходъ-тъ остана самъ и плуваше нѣколко часове, на нѣкои дѣски отгорѣ, и като бѣше тамъ въ това уединено състояніе чу, или му ся струваше че чува, гласъ-тъ на майка си която му казваше «Иване, ты ли зѣ на сестра си гроздіе-то?»

Тълкуваніе-то на това е че тойзи чедовѣкъ, прѣди тридесетъ години, когато бѣше малко момче, имаше единъ сестра която умираше отъ охтикъ. Единъ приятель бѣше проводилъ на болнх-тъ момъ нѣкое много добро гроздіе а момче-то като ги намѣри въ долапъ-тъ скрываетъ

ги изде. Майка му го попита за това съ гореречены-тъ думы и го изобличи за срамотно-то му прѣстѣженіе. Това приключеніе бѣше му излѣзло съсѣмъ изъ умъ-тъ, и за двадесетъ години вѣрше той не бѣ ни помислялъ за него, но когато той, споредъ както мислеше, бѣше при смъртъ-тъ близу, всичкый-тъ му прѣмислялъ животъ ся прѣдложи прѣдъ очи-тъ му и тойзи грѣхъ, който бѣше той въ младостъ-тъ си сторилъ, дойде му на умъ-тъ толкови силю щото му ся струваше че чува сѣщій-тъ си майчинъ гласъ да го обвинява за неприлично-то му поведеніе.

Твърдѣ много примѣри можахъ да ся дадѣтъ за да докажатъ положително че нищо отъ онова което сме приели въ умъ-тъ не пропада. Мысль-та неговѣхнува и когато казвами че сме забравили нѣщо, това изрѣченіе значи само че това нѣщо или това впечатленіе е скрѣтано въ нѣкое отъ тайны-тъ кюшета на память-тъ, отъ дѣто може пакъ да ся извади на сгодно вѣрше съ всичкы-тъ си първобытнхъ ясность.

Доста добръ е познато че когато чедовѣкъ пада въ водж-тъ, память-та му е най дѣятелна и най силна малко прѣди удавеніе-то, и въ единъ минутъ вѣрше всичкый-тъ му животъ ся прѣдстава като една панорама прѣдъ очи-тъ му. Така минаватъ години вѣрше въ едно мг-

новение на око-то. Не само тѣзи които сѣ на умираше, но и всякой отъ насъ знае че на врѣмена память-та ни показва тѣзи силѣ, и тѣи да речемъ, книга-та на прѣмнжливый-тъ ни животъ сѣ разгѣва, и страници-тъ ѣ бързѣ сѣ прѣхвърлятъ и много пѣща сѣ откриватъ за които смѣхъ-слили че сѣ отколѣ врѣме съвѣтъ заровени въ безднѣ-тъ на забравеніе-то. Нѣкой чуждѣ или прѣтелскій гласъ, пѣвой пѣснь или какво да е случайно пѣщо служи да съживи минжло-то, и да доведе пакъ онова което бѣхме забравили.

Една безкикна слугиня въ Англіѣ, когато лежаше болна отъ тешкѣ-тъ болѣсть и бѣдиуване, прѣговаряше цѣлы страници отъ Еллинскы и Латинскы списатели, безъ да знае сама пѣщо отъ Еллинскій или отъ Латинскій языкъ. Чудание-то на всички които ѣхъ слушахъ бѣше твърдѣ голѣмо; но разрѣшеніе-то на тайнѣ-тъ бѣше това че тѣзи жена бѣше слугувала много врѣме при единѣ священникъ който имаше обичай да прочита велегласно отъ найъ любимы-тъ сѣ списатели, и тя слушаше думы-тъ, но не ги разбираше. Тѣзи думы на онѣзи чужды язици направихъ таково едно впечатленіе въ умъ-тъ ѣ цето оставихъ таякато образъ-тъ върхъ плочницѣ-тъ на дагерротипъ, и искаше само съдѣйствіе-то на пѣшон обстоятелства, както химическы-тъ еванъ на плочницѣ-тъ да го извади ясно и чисто.

Видѣхме (дума единѣ писатель върхъ тойзи прѣдѣтъ) единѣ старѣ Нѣмецъ, който повече отъ 50 години само Англіѣскій говораше и слушаше, така що бѣше съвѣтъ забравилъ матерный-тъ сѣ языкъ, но малко врѣме прѣди смъртъ-тъ му, вървъ му сѣ языкъ-тъ на младость-тъ му и той говораше само Нѣмскій.

Тѣзи пѣща не ги излагами тука само да удовлетвориимъ любопытство-то на читатели-тъ сѣ; имамы единъ по горниѣ цѣлы. Ако е право това наше заключеніе че отъ помилженія-та ни нищо не сѣ загубва, сирѣчь не пропада, то колко внимателно трѣба да живѣемъ! Колко трѣба да сѣ назимъ отъ слушаніе-то и отъ гледаніе-то на онова на което бѣлѣтъ-тъ не быхмы искали пѣчно да носимъ!

Тука прѣтъ мѣлмы-тъ на тойзи свѣтъ гледанъ само отличны-тъ събытія на животъ-тъ ни, но въ онзи свѣтъ, когато ду-

шы-тъ ни отхвърлятъ всякое прѣяствіе, тогази всичко ще бѣде свѣтло и всичкый-тъ ни животъ сѣ всички-тъ му подробности ще сѣ ни на прѣдѣ ни.

Само единѣ способъ има чрѣвъ който да отбѣгвамы отъ неприятым-тъ и смѣтителны припомнованія на минжливый-тъ сѣ животъ. Който е омытъ въ умнлостивителнѣ-тъ кръвъ Христовѣ намѣрва въ Неговъ-тъ благодать единѣ цѣръ и за грѣхъ-тъ и за скѣрбѣ-тъ.

«Крѣвъ-та Исусѣ Христовѣ ны очиета отъ всякой грѣхъ.» Който възлага на Госнода Исуса всички-тъ сѣ надеждѣ и сѣ старе да исполнява Неговъ-тъ свѣтъ волю, той пѣма нищо да сѣ страхува отъ припомнаніе-то на грѣхове-тъ сѣ. Но тойзи който не е терпѣлъ прощеніе и оставя още въ грѣхове-тъ сѣ има причинѣ за страхъ и трепераніе; животъ-тъ му ще бѣде както една черна пидорама на кождо трѣба да гледа и да чете тамъ своето осажденіе.

Като пишешъ сѣ мастило, което не изльзѣва, гледай добръ какво пишешъ.

МИЛОСТИВЫ-ТЪ ЗАВЕДЕНІЯ ЗА СЛѢВНЫ-ТЪ.

(Продълженіе отъ 6-й брой.)

Една метода за ученіе на слѣвны-тъ сѣ измысли прѣди малко врѣме въ Англіѣ, отъ единѣ человекъ който и самъ е слѣвъ, и тя направи твърдѣ добръ усилѣ въ всяко мѣсто гдѣто сѣ ѣхъ въвели. Сѣ Писаніе по Англіѣскій языкъ, и нѣколко други книги сѣ напечатахъ сѣ тазызи подимжлѣны слова, и еванъ слова сѣ въ употребленіе и за други язици. Отъ други-тъ язици, на Ерменскій сѣ вече печатани Госнодия-та молитва т. е. Отче Нашъ, 3-та глава на Евангеліе-то отъ Іовнѣ и Псалми-тъ 34-ый и 87-ый.

Нѣколко слѣвни тука въ Цариградѣ и въ други мѣста (Ерменци) сѣ почевали вече да четѣтъ по тѣзи системѣ. Радостьта на тѣзи хора е твърдѣ голѣма, струва имъ сѣ като че сѣ е отворилъ за тѣхъ новъ свѣтъ. И други още книги за четеніе ще сѣ приготвятъ на Ерменскій языкъ, (споредъ както сѣ надѣвмы и на

Турский языкъ*) щомъ ся съберать нужды-тъ срѣдства.

Подобно едно начало е станало за Арапский языкъ, и въ Египетъ нѣколко слѣпи сега ся учать да четуть. Надѣемъ ся че не е далечъ день-тъ когато на мнозина отъ слѣпы-тъ, които ся наивратъ въ Турціи, ще ся даде срѣдство-то чрѣзъ което да могатъ да възлѣзуть по горѣ отъ сегашно-то си долино и немощно стѣстїе, и вмѣсто да сѣ като единъ товаръ на прїятель-тъ си, да имъ стануть утѣшеніе и помощь.

Въ единъ отъ голѣмы-тъ градове въ Англіи има една учителка слѣпа която прѣподава разны прѣдмѣты на едно голѣмо число ученицы по кнїца-та имъ. Чрѣзъ раководство-то на едно дѣте тая трудолюбива учителка обхожда и прѣдава ученіе на онѣзи които споредъ състояніе-то си сѣ исключени отъ обыкновеннѣ-тъ срѣдства за ученіе.

Но е ли това едно благословено замѣчаніе?

Много примѣри можахъ да ся привеждуть за да докажуть способность-тъ на слѣпы-тъ въ добываніе-то на ученіе. Единъ отъ най добры-тъ священнопрѣданицы въ Нью-Йоркѣ е слѣпъ. Въ Парижскій-тъ Университетъ профессоръ-тъ на Еврейскій-тъ языкъ е слѣпъ. Таквизи примѣри има много.

Вѣроятно е че има на свѣтъ-тъ по много слѣпы отъ колкото вобще ся мысли. Свѣта ся да има въ Англіи до 29,000, или единъ на хиляда. Въ Пруссїи прѣдї нѣколко години имаше 13,000 или на 1,200 единъ. Но въ Египетъ и въ Сирїи, вѣроятно и въ Турціи сразмѣрно-то число е много по голѣмо. Въ Египетъ думать да е на стотѣхъ единъ. Най малко да речемъ, трѣба да има днесь въ Турціи 50 или 60 хиляды слѣпы!

Читателю, познаваш ли ты нѣкого между тѣзи толковы хиляды человекы? Ако познаваш таквизи нѣкой слѣпъ человекъ, иди при него и продужай му нѣкоихъ прїятельскы и насърчителнѣ думѣ. Кажы му че той не е забравенъ, че Богъ му е баща, и че Той който храня враче-то ще ся грижи и за него.

*) Надѣемъ ся и на Болгарскій языкъ да виднѣ таквизи кнїги, защото вѣрвѣмъ да има въ Болгарїи доста много които быхъ желали да земуть участїе въ таково едно благодѣліе.

Иска ли да ся учи? Помагай му щото да може да ся научи самъ за себе си да чете Свѣто-то Слово Божїе.

Иска ли да слуша онова слово? Прочитай му и отправий мысля-тъ му къмъ онова врѣме, що има да дойде, когато духъ-тъ му ще нануене тая земна скинїя и ще ся освободи отъ врѣскы-тъ на това слабо и слѣпо тѣло. Тогазы, ако е той послѣдователь Иисусовъ, ще да гледа "лице въ лице." Очи-тъ му ще сѣ вѣчно отворени и той "ще види други-тъ както тѣ го видять и ще ги познава както тѣ го познавать."

ПИСМА ЗА МАЙКЫ.

ПИСМО СЕДМО.

Первы чувства на младенцы-тъ, и изыскванїя-та за тѣхъ грижа.

Драга моя Еленке!

Разгледахмы вече обстоятелства-та и чувства на майкы-тъ; сега ни остава да виднѣ каквы сѣ чувства-та на дѣца-та, споредъ колкото постепенно растуть на възраст. И първо, нека испытамы малкото и тупяще-то тѣхно сърце, което распраца живителнѣ-тъ кръвь чрѣзъ безбройны цѣви. — бѣли-тъ дробове, които поемать съ веселїе чистый-тъ въздухъ — кожѣ-тъ, която чрѣзъ порозы-тъ си изхвърля излишне-то вещество на тѣло-то — любовитно-то сплетеніе на нервы-тъ, които съставлять вѣтренихъ-тъ часть на кожѣ-тъ — нѣжный-тъ мозъкъ който започенва тайнственны-тъ си дѣйствїя — краены-тъ и искресты-тъ очи — достоудеснѣ-тъ ордыя на слухъ-тъ — безсилны-тъ прѣсти, които сами играють, когато новы прѣдмѣты докачатъ чувства-та на слухъ-тъ и на зрѣніе-то — (наистиннѣ каквы лесно неразбиранны тайнства, и колко трѣба да ны раководять за да принасамы славѣ на Всесильнѣ-тъ тѣхенъ Създатель!) Когато сестро, дойде на свѣтъ това достоудно изячно създаніе, движеніе-то на бѣлий-тъ му дробъ, роснѣй-тъ въздухъ, който пада на лице-то му, тегота-та кождо причинявать облека-та на ставы-тъ му, ековы-тъ, които удрають на ухо-то му,

и свѣтлина-та която го удря въ очи, кога повдига малки-тъ си мыгачи, — сичко това, казуванъ, прѣдстави му ся разбъркано иѣвакъ, и неможе да разбере срѣдства-та чрѣз които му дохождатъ.

И тъй първий-тъ урокъ на съществуваніе-то е урокъ-тъ на чувства-та. Малкото часове, въ които дѣте-то не е занято въ яденіе и сънь, даватъ ся въ това дѣто да проумѣва тѣ и таинственни иѣща; които стоятъ въ това дѣто да разбира различни-тъ чувства, и да научава че слухъ-тъ и пр. иде отъ уши-тъ, гледаніе-то отъ очи-тъ и др. Ако дѣте-то ся оставя спокойно да прави пригледванія-та си по свойственний-тъ нему начинъ, въ малко време отгорѣ ще бѣде доволно да възгледва свѣтъм-тъ прѣдѣтъ, да слѣдува съ око това, което е привлѣкло вниманіе-то му, да чува живостны-тъ и укротителны-тъ звукове на майчиний тѣ гласъ. Старанія-та, които иѣкои си полагаатъ за да помагатъ на чада-ти си да употребаватъ добръ удове-тъ си, могатъ да бѣдѣтъ много полезны, но за това е нужно голѣмо вниманіе; и по добръ е въ туй обстоятелство да прѣдпочитаи малко-то, нежели много-то. Прѣди всичко пакъ нужна е първы-тъ три мѣсеца да бѣдѣтъ време на яруваніе и на отпочиваніе: Тѣ и малки-тъ нѣвъ удове изискуватъ това яруваніе, както още и состраданіе-то ни. Крѣпката-та нѣвъ снага, като ѣх докати иѣщо кораво дръннува ся; за туй стрѣнителны-тъ движения сѣ съвсѣмъ негодны за младенцы-тъ; сиавы-тъ и остры-тъ гласове, сиавы-тъ свѣтлыны и свѣтлы-тъ шарове по добръ е да ся не допращаватъ въ тѣзи мѣста, дѣто живѣтъ дѣца-та; защото нервы-тъ въ зрѣніе-то и на слуханіе-то сѣ още слабы, и трѣба постепенно да ся приучаватъ на работѣ-та си. Не по малко трѣба да ся грыжимъ и за уиѣ-тъ на младенцы-тъ си; за туй е нужна, колкото е възможно, да отбѣгаванъ всички-тъ причини, които могатъ да нѣвъ докарать безпокойства и страхове. Трѣба да внимаваме още да не виждатъ никога въ други страсти-тъ на гнѣвъ-тъ, на якозавсѣвство (ишатъ), и на нетрѣблывость-та; напротивъ, до покото можемъ, да ги приучавамъ да гледатъ само чувства-та на радость на мръ, на любовь и на други такызи. Навѣстнѣ много е желателно, лица-та на тѣзи които ся ведно съ дѣца-та да сѣ за-

смѣлы, весели и благопривѣтлывы. Дѣца-та зематъ участіе въ чувства-та на други-тъ много повече отъ колкото нѣи си въобразяваме, и иматъ свойство-то, прѣди да проумѣятъ дуим-тъ, да проумѣватъ смисль-тъ на думы-тъ отъ лице-то на тѣзи които нѣвъ говорятъ. Който не е размыслилъ за тойзи прѣдѣтъ, едвамъ може да проумѣе до колко наклоности-тъ и расположения-та на дѣца-та зависятъ отъ наклоности-тъ и расположения-та на тѣзи които сѣ ведно съ съ тѣхъ, и отъ колко малкъ възраст започенва това вѣаніе.

При това още *редь-тъ* на часове-тъ за сънь и за яденіе спомага много за спокойство-то и тишиавъ-та на младенца. Знѣешь ли, сестро, че туй иѣщо на много мѣста не е никакъ обмыслено, и още че много майки и подойкыни го иматъ за невъзможно, и въобразяватъ ся че дѣте-то трѣба да иде и да спи, когато показва че е малко иѣщо смутено и безпокойно; но уиѣривамъ тя че съ това докарватъ по голѣмо безпокойство на дѣца-та. Като общо правило трѣба да внимаи това, дѣто да не нѣвъ даваме хранѣ, ако да ся не минатъ най малко два часа, и съ прилѣжаніе-то, съ търпѣніе-то и съ право-то ни разсужденіе, ще научатъ твърдѣ лесно дѣца-та ни да не нѣщатъ обмысленнѣ-та си хранѣ освѣиъ слѣдъ два или три часа. Великѣ пакъ като ся нареди за хранѣ-та то ѣ обмыслъ, но нужна тогазы, и на отпочиваніе-то часове-тъ ще ся наредятъ; и тѣи и майка-та ще да нѣва повече спокойство и време да ся влава на други занія. Разумѣва ся че казуванъ това за здравы-тъ дѣца, но когато сѣ немощны и слабы, тогазы е по мѣтно да слѣдуваме редовнѣ системѣ, съвсѣмъ що нѣва сумѣніе, че най нужно е стомахъ-тъ на такызи дѣца да бѣде по малко патоваренъ отъ колкото на тѣзи, които сѣ здравы. И друго още едно, най природно сѣи склонны да употребяванъ безвѣрность, колкото за малы-тъ си дѣца; и съвсѣмъ що на по сиромасы-тъ хора на дѣца-та нѣвъ не ся пригодна, то и мотны-тъ родители пристигатъ да правятъ много повече отъ колкото е потребно; на пр. даватъ нѣвъ много хранѣ, обличатъ ги много, играятъ съ тѣхъ много, и въ всичко употребяванъ много-то, и мислятъ че съ туй ги благодарятъ повече. Но колко сѣ изгнаны! защото на здраво-то дѣте животъ-тъ самъ по себе си му е

приятель; и какъ сякашъ тѣ, малко сла-
достью ли въсприма то, като динше, като
гледа, и кога двизи стави-тъ си? При
това дѣца-та иматъ и тѣ размисли-тъ си,
както много пакъ виждамы на лице-то
имъ. И тѣй, когато тѣ съгледвамы въ това
състояніе, не трѣба да ги прѣскавамы, като
ги дигамы високо, или да ги друсамы
на колѣнѣ-тъ си, или да имъ правимъ дру-
го нѣщо, чрѣзъ което си смущава умъ-
тъ имъ. Мнозина още мислятъ че е нуж-
дно, дѣца-та да ся зальгватъ вывѣжы, и
че трѣба да иматъ много игрички; но това
чини ни ся да е най главный-тъ начинъ да
имъ докарва негодование и неприятность.
Съ тозъ начинъ дѣца-та недобыватъ склон-
ность къмъ едно какво да е нѣщо, но на-
противъ повече показватъ небрѣженіе къмъ
всичко.

Около първи-тъ три мѣсеца, дѣте-то
науча да носига съ рацѣ-тъ си къмъ едно
каково-да-е нѣщо за да го улови. Мачка
го за да го ра бере да ли е кораво или
смирно, хравиво или гладко, грабва го и
съ двѣ-тъ си рацѣ, като да опыта тежи-
на-та му, и го подлага и на друго чув-
ство, сирѣчь на вкусаніе-то. Майка-та
или подопына-та трѣба да остава благо-
дарна като съгледва тѣзи малки-тъ дѣци,
и по шкой начинъ да ги не прѣскава. При-
рода-та е най добрый-тъ на водителъ, и
когато не можеть да ѝ помогнеть, не
трѣба нито да осуецавамы подвыгнѣ-тъ ѝ.
Мнозина, и по сръзирность, както ми
ся чини, повече-то сякатъ че на малде-
нецъ-тъ не му е добръ ако не го дър-
жатъ на рацѣ, и отъ туй много пакъ ся
случа, щото всичко-то прѣме на нѣкого си
да ся дава, а да държи дѣте то, и да го
поси на-самъ на тѣмъ. Ратакани-тъ
често сѣ толкоть лѣхаты, щото не щятъ
да ся возручатъ да зальгватъ малденецъ-
тъ нѣколко подругоаче. Тѣмъ е по У-
годно съ дѣте-то на рацѣ да стърчатъ
цѣль донъ на портж-тъ, или да ся рѣкнѣтъ
отъ къщи въ къщи по съсѣды-тъ, или по
черковни-тъ дворове, а не да *изнамя-
ростъ* нѣкое сръдство за да направятъ
щото дѣте-то само да ся зальгва и да ся
благодари. Но какво-то и да речемъ за
тойзи обичай, не ще можеть да го
осъдимъ както трѣба; защото осѣнѣз ло-
шавы-тъ приучкы, които произлѣзватъ отъ
него въ ратакани-тъ, съдѣйствува още за
да направя дѣца-та лѣхаты, и да не ра-

чать да стоятъ въ къщи.

На шесть мѣсеца дѣте, което сѣди на
легло-то си и си играе съзъ хлопчицѣ-
тъ си, или съ малки тѣ си рачичкы, о-
сѣща голѣмо благодареніе. Сѣщото е още
пакъ, когато, около деветъ или десетъ мѣ-
сеца, сѣди сѣдижло, та си играйка съзъ
играчки-тъ си и ги хвърля тукъ и тамъ,
и мѣчи ся пакъ да си ги земе. А ко-
гато дѣте-то ся тѣй зальгва, майка-та
може да ся занимава съ работѣ-тъ си,
безъ да ся смущава, като има само гри-
жѣ-тъ за нагледваніе-то му. И тѣй като
сѣдлува прѣдвождане-то на самъ-тъ при-
родѣ, майка-та нестѣня своѣхъ-тъ си ра-
ботѣ, и прѣдрасполага чедо-то си отъ тѣ
насетнѣ да ся грижи независимо за себе си.
Бѣди ми здрава.

Сестра ти ПРИНКА.

КУНДУРАДЖИЙ-ТЪ И БРОШУРА-ТА.

Единъ кундурадѣи единъжъ като зѣлъ
една правоучителна брошура, и съ едно
неоцѣняваніе на добръ-тъ книга, зема та
ѣж тура между два-та гьонове на единъ
новъ чиничѣ, които тогази праваше.
И тѣй всякой бы казалъ че трудъ-тъ на
доброжелателный-тъ человекъ, който му
бѣше далъ тѣзи брошура, е бѣлъ напрасно,
и че книжка-та на вѣтрѣ-тъ отиде. Но
не станъ тѣй; защото сѣдѣ прѣме единъ
другъ человекъ, пакъ кундурадѣи сѣдиж
единъ недѣлень день сутринѣ-тъ да под-
карни същѣ-тъ чиничѣ: — като отрѣза
долния-тъ и увѣхтѣный-тъ гьонъ за да у-
дари единъ новъ, той видѣ тамъ книжкѣ-
тъ и стори любопытство да ѣж погледне.
Заглавіе-то или названіе-то на книжкѣ-тъ
бѣше: "*Помни Недѣльный-тъ день, да го
святнншь.*"

Тѣзи думи му станалѣ като една стрѣ-
ла отъ Всеногущаго Бога и събудихъ
грѣшнѣ-тъ му душѣ. Тозъ часъ хвърли на
странѣ работѣ-тъ, които бѣше поченѣлъ
прѣзъ святій-тъ день, и отиде въ Божій
домъ да ся моли и да слуша слово-то
Божіе. Обезпокои ся и ся оскѣрби зара-
ди грѣхове-тъ си и никакъ не ся успо-
коиваше додѣ не наѣбри успокоеніе при
крѣсть-тъ Христовъ и въ кръвь-тъ на
Спасителя Господа, който е умилостиве-
ніе-то за грѣхове-тъ на человекѣ-тъ.

ЧЕТЕНИЕ ЗА ДЪЦА-ТА.

ОБЫЧАШЪ ЛИ ХРИСТА?

Господь нашъ, Иисусъ Христосъ, когато бѣше на тойзи свѣтъ много пати испытваше чловѣци-тъ, които ся събирахъ да слушатъ проповѣди-тъ му, и така накарваше ги да мислятъ повече за онѣзи добры учения, които той имъ даваше. Подиръ възкресеніе-то си отъ мъртвы-тъ, той попыта ученика си Петра "Обычашъ ли мя?" (Еван. Іоани. гл. 21. ст. 16.)

То бѣше за Петра много тежко едно питаніе. Само малко врѣме по напръдъ той бѣ си отрелъ отъ Господа три пати и сега Господь ся обраща къль него и го гледа въ очи, и три пати го пита "Обычашъ ли мя?"

Сега ты, който четешъ туй, може да си дѣте, но пакъ трѣба да ты попытамъ едно нѣщо. Какво мислишь? Ако бы ся обзрѣвъль Господь Иисусъ Христосъ къль тебе и ты пытавъ съ туй питаніе "Обычашъ ли мя?" Ты какъвъ отговоръ бы му далъ? Можешъ ли да речешъ "Господи, ты всичко знаешъ; ты знаешъ че ты обычашъ;" можешъ ли ты тѣй отъ сърдце да му отговоришь?

Господь Иисусъ Христосъ не иска отъ васъ, дѣца, да *проумявате* всичко за него. Всичкъ-тъ неговъ слава и всичкъ-тъ неговъ сила, ни сами-тъ Ангели не разумѣвать. Той е по силень и по славень и по добъръ отъ колкото ний можемъ да мислимъ. За това дулямъ че не ся иска отъ васъ, дѣца, да разумѣвате всичко за него. Той не ты пита сега "разумѣвашъ ли мя?" но "Обычашъ ли мя?" Той не ты пита "проповѣдувашъ ли мое-то евангеліе"? Или можешъ ли да кажешъ *одно слово* за мене или да вършишь нѣкоя работъ за мене? Единъ чловѣкъ може всичко туй да прави, а пакъ отъ сърдце да не обыча Господа Христа.

Господь не ты пита сега, "каково давашъ за мене или каквы нѣща оставашъ за да къ послѣдувашъ? Таквози не е питаніе-то; но е таквози щото всяко едно дѣте може, чрѣзь помощъ-тъ отъ Божіа-тъ благодать, да даде на Господа онова което той иска, сирѣчь, любовь-тъ отъ сърдце-то. "Обычашъ ли мя"? пита той

Когато умира единъ пріятель нашъ, не

ли помнимъ послѣдши-тъ му думы, и ако той ни заръчва нѣщо да направимъ подиръ смърть-тъ му, не ли го имамъ за дължность да го направимъ? Сега тѣзи думы или туй питаніе бѣше между най послѣдши-тъ думы, които Иисусъ изговори прѣди да ся възнесе на небе-то. То бѣ умрѣль на кръсть-тъ отгорѣ за наши-тъ грѣхове, и възкресилъ бѣ отъ мъртвы-тъ; на рацѣ-тъ му бѣхъ още бѣлзи-тъ отъ гвозди-тъ; на чело-то му бѣлзи-тъ дѣто го бодѣхъ онѣзи трѣше; въ ребра-та му бѣ още рана-та отъ копіе-то, и сега като има на тѣло-то си всички-тъ тѣзи знакове на своѣхъ-тъ си любовь къль Петра, пыта го "Обычашъ ли мя?" Също-то дума Иисусъ и на тебе сега. "За тебе азъ оставихъ прѣстола си въ небеса-та и проминыхъ живеть-тъ си въ сиромашество и въ скръбь. Своѣхъ кнѣжъ имяхъ, гладувахъ, жедувахъ, въ искушеніе бѣхъ, заплювахъ ми, бихъ ми и поругавахъ ми ся, и най сетиъ азъ на кръсть-тъ отгорѣ пролѣхъ кровь-тъ си заради тебе, ты да ся примирить съ Бога, да ти ся простять грѣхове-тъ, и да ти ся отвори небесный-тъ рай за да живѣешъ вѣчно при Бога и ангели-тъ и святин-тъ. Сега за всичко туй ты не щешъ ли да мя обычашъ?"

Дѣца-та сѣ дължны да обычать бащы-тъ си, майки-тъ си, учителя-тъ си и другари-тъ си; да обычать училище-то и книги-тъ си, но дължны сѣ повече да обычать Иисуса Христа.

Не бива само съ уста-та си да казвamus че обычамъ Иисуса: Трѣба да го докажемъ съ чисто-то си поведеніе. "Ако мя обычате, вадѣте мои-тъ заповѣди." Іоан. 14; 15.

Това е доказателство-то на любовь-тъ ти къль Него; Слушашъ ли го? Ако не го слушашъ и не си покоренъ на него, то пѣмашъ въ сърдце-то си любовь къль него. Смысли сега: Той знае всичко, и ся не лъже. Може въ уста-та ти да има другъ отговоръ, а пакъ на сърдце-то ти другой. Той като знае сърдце-то ти, може да чете тамъ таквызи думы, "Господи, азъ не ты обычамъ," или, както види въ нѣкои сърдца, може и въ твое-то да види; "Господи, ты знаешъ че не искаемъ да ты обычамъ."

Ты таквызи думы не бы смѣялъ да изречешъ, азъ знаѣхъ това, но пакъ поведе-

не-то ти не ли показва по пѣкогашъ че имашъ въ сърдце-то си таквызи усѣщанія?

Дано Господь та сподоби да кажешъ отъ все сърдце "Ты, Господи, знаешъ всичко; ты знаешъ че тя обычамъ."

БУДЛЯКЪ-ТЪ КОЙТО СПИСА КНИГЪ.

Будлякъ-тъ списахъ една книга да докаже че не е слънце-то което свѣти, но луна-та; и че всички чловѣци сѣ были въ погрѣшкѣ за това и свѣтъ-тъ былъ въ тъмнинѣ върху тойзи прѣдмѣтъ.

"Каква една искусна книга"! извикахъ всички-тъ пощны птици; "и трѣба да е истина защото господство му будлякъ-тъ, като има тавызи голѣмы очи, той трѣба да види до дъно-то на всякой въпросъ."

"Истинна," выкаха прилѣпн-тъ, "той има право. Колкото за насъ, ний не можемъ нито слънце-то, нито луна-та да видимъ. Нито едно-то нито друго-то не свѣти на насъ. Навъ е все едно, но всица давамы гласъ-тъ си за мнѣше-то на будлякъ-тъ."

И така това пѣщо ся мѣлваше между птици-тъ долѣ царь орель го чу. Той свика птици-тъ си въ единъ голѣмъ съборъ, и сѣднѣхъ на високий-тъ си прѣстолъ на канарѣ-та така имъ говораше.

"Чаца на видѣло-то и на дещъ-тъ, па зѣте ся отъ пощны-тъ птици! Очи-тъ имъ ако и да сѣ голѣмы пакъ тѣ сѣ устроены шото не приематъ свѣдѣннѣ-та, и което не могатъ да видятъ, тѣ казватъ че никакъ го нѣма. Тѣ като хвъркатъ въ пещери-тъ си нека ся хвалятъ съ мѣсечинѣ-та, защото отъ неѣ по добро пѣщо не знайтъ; но ний, които обычамы видѣлннѣ-та, защото очи-тъ ни ѣ приематъ, нека славимъ великий-тъ источникъ на видѣлннѣ-та и да съжелявамы невѣжество-то на онѣзи които живѣтъ въ тъмнинѣ.

— Добры-тъ дѣла трѣба, като вода отъ изворъ-тъ, да извира отъ само себе си изъ сърдце-то и да не искатъ поканваніе, умоляваніе и устрашаваніе, кикто отъ дълбокъ кладенецъ отъ дѣто и съ толумбѣ пакъ съ трудъ и мъжъ ся изважда вода. «Богъ обыча оногози който отъ сърдце дава.»

ЛЮБОПЫТНЫ НѢЩА.

— Ученый-тъ филологъ, Г. Олендорфъ, съчинитель-тъ на онѣзи методѣ за изученіе която ся нарича по негово то име, умрѣ прѣди малко врѣме въ Парижъ. Смъртъ-та на тогози чловѣкъ е една обща пагуба за всички-тъ образованѣ свѣтъ, но той е оставилъ подирѣ си, въ полезны-тъ си книги, единъ вѣдатникъ по славенъ и по траенъ отъ нѣкой мраморенъ камкъ.

— Въ Лондонъ има 491 милостивы заведенія, които всяка година издивяватъ около два милиона лиры стерлинны.

— Желѣзны-тъ пера за писаніе почти всички ся правены въ Бірмингамъ, въ Англіѣ, каквы и да сѣ марки-тъ които носятъ. Сѣта ся че повече отъ хмылада милиона таквызи пера излѣзватъ отъ тамъ всякъ годнѣ.

— Въ Англіѣ всякъ годнѣ правятъ близу до осемъ милиона омы ваксъ, (бой за обуца).

— *Народонаселеніе-то на свѣтъ-тъ.* Споредъ присѣтаніе-то на Професоръ Карлисъ де Фоденсъ сегашно-то численіе на жители-тъ на свѣтъ-тъ е стигнѣло до 1,300,000,000. Ако смѣтнемъ всякогодишно то наращеніе по 1,292 души (което число е съвсѣмъ малко) това численіе ся стига въ растояніе-то на 6,863 годины. Ако смѣтнемъ наращеніе-то по 1,227 (което е дѣйствително-то наращеніе въ Франціѣ), гореречено-то численіе ся допълня въ 4,207 годины отъ Ноево-то врѣме, сирѣчь когато излѣзе той отъ ковчегъ-тъ съ съ тремя сынове и три дѣщери. Отъ това виждамы едно доказателство за вѣрность-та на дѣтописаніе-то което е въ Св. Писаніе; дава ни пакъ единъ добръ отговоръ срѣшу онѣзи сунителн които толкози смѣлостно утвърдяватъ че е невъзможно свѣтъ-тъ да ся напълни съ чловѣци въ толкози малко врѣме.

— Истинный-тъ Христіанинъ е вѣренъ подданикъ на царя си, стѣлпъ на народа си, украшеніе на отечество-то си и благословеніе на всички-тъ свѣтъ.

ГДЪ Е СЕГА ХРИСТОСЪ ?

Когато поминемъ одного пріятеля който не е при насъ, обыкновенно мыслимъ за мѣсто-то дѣто ся намѣрва той, за работѣ-тъ съ който ся занимава той, и за врѣме-то кога пакъ ще го видимъ. Христиани! Вы знаете гдѣ е Господь вашъ. Знаете на каквѣ работѣ ся намѣрва. Знаете че живѣе всякога за да ходатайствува за васъ; и слѣдъ нако ще го видите, и ще ся съедините съ него. И тѣи често и много пѣти си докарвайте на умъ небе-то, дѣто той живѣе, съвршенихъ-тъ мудрость, вѣрность и постоянство, съ които управлява ваши-тъ тамо интересы. Поминѣте че той бди за васъ, когата вы спите, че той ся труди за васъ, когата вы сте лѣнны, и ходатайствува за васъ, когата още вы сѣгрѣшавате противъ него.

Но, ще сѣгрѣшавате ли вы още? ще бждете ли още лѣнны? Ще бждете ли не вѣрны и не радны за да работите за него, когата той всякога дѣйствува и остава вѣренъ на ваши-тъ интересы?

НАДЕЖДА-ТА МИ КАКВА Ё ?

“Каква е надежда-та ми за вѣщность-тъ?” — “Каквѣ надежды имать заради вѣчно-то царство Божіе?” — “Какво е сегашно-то ми положеніе прѣдъ Бога и въ отношеніе къмъ распятой-тъ Сынъ Божій?” — “Прѣминяхъ ли отъ смѣрть на животь?” — Тѣзи питання сѣ много важны, и сравнителны съ тѣхъ всякы другы питання за нищо не трѣба да ся имать.

Ако бы да умрешь тойзи вечеръ, какво ще бжде состояніе-то ти? Помысли, читателю, за тѣзи питання, и бди готовъ да дадешъ на тѣхъ единъ разуменъ отговоръ.

— Който тури Евангеліе въ рѣцѣ-тъ на едно дѣте, дава му нѣщо повече отъ едно царство защото дава му ключъ-тъ на царство небесно.

— Лоши думы лесно ся научватъ а много мъчно ся отучватъ.

— Постоянство-то е добродѣтель но упорность (инать) не е.

— Богъ гледа съ одобреніе на оузи които гледатъ къмъ него съ вѣрѣ.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

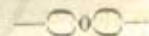
УТРЕННА ПѢСНЬ.

1. Стани, душе, почни день-тъ,
Очи си отвори,
И вси-тъ врѣсны на сънъ-тъ
Сега ты отхвърли.
2. Расперенъ Божій щитъ надъ мени
Запазва ми пощи;
И отъ бѣды, азъ защитенъ
Спокойно, мирно спѣхъ.
3. Надъ мени тозь който вѣчно бди
Когато сладко спѣхъ,
На него азъ врѣме-то си
Кат' бдѣхъ, ще посвятѣхъ.
4. До нынѣ дѣтъ съмь былъ лѣннъ
Прости ми, Боже мой,
И дай отъ днесъ да съмь раднъ,
Да слѣдванъ пѣтъ-тъ твой.

ПЫТАНІЯ ОТЪ СВ. ПИСАНІЕ.

7. Каквѣ жертвы трѣба да приноси Христианинъ-тъ на Бога?
8. Кое е най първо-то нѣщо, което Богъ създаде?
9. Какво подобіе намѣрвашъ въ това най първо създание съ ново-то твореніе на душѣ-тъ чрѣзъ Духъ-тъ Божій?
10. Ученици-тъ Христови дѣ ся нарекохъ най първо Христиани?

Отговори-тъ на питання-та въ 7-й брой.

4. Бытіе 49; 10. Даниль 9; 24—27.
5. 3 Цар. 6; 1.
6. 3 Цар. 6; 38.

Притяжатель на елстника и на печатницѣ-тъ А. Минасовъ,
у Везиръ-ханъ.